

O padlých andělech

V dávných dobách, kdy lidé neznali elektřinu a internet, měli akorát knihy, a i ty byly dost vzácné, mnoho lidí neumělo číst ani psát, děti neměly hračky jako třeba: autíčko na dálkové ovládání nebo panenku Barbie. Vojska neměla neprůstřelné vesty ani samopaly AK či tanky a bombardéry, ale kroužkovou a plátovou zbroj, meč, štít atd.

V této době v českých zemích vládl dobrou a jistou rukou král Miroslav, ale jeho vazalové – šlechta, si ve svých panstvích vždy dobře nevedli, a jelikož měl král zemi velkou, nedokázal pořád všechny kontrolovat a řešit problémy, a to některým knížatům, rytířům či zemanům vyhovovalo.

Náš příběh se bude odehrávat právě na jednom takovém panství, konkrétně ve vesnici jménem Horky. Horky se rozkládaly na území, které bylo poseté mnoha kopečky a ty byly pod jedním velkým kopcem pokrytým hustým lesem, v jehož středu se na výběžku tyčil hrad pána Horek – zemana Pomstislava. Pomstislav byl lakomý, vypočítavý, pohodlný muž vysoké a rozložitě postavy s dlouhými prořídými hnědými vlasy, strništěm a lišáckým výrazem, který ukazoval, že zase kuje něco ve svůj prospěch. Jenže nebyl úplně hloupý, sice dával přednost dobrému jídlu, penězům a svým poddaným velké daně, ale založil školu, budoval svou vlastní ozbrojenou družinu a měl krásnou a dobromyslnou manželku, kterou vroucně miloval. Jeho manželka Renata byla Pomstislavovým pravým opakem. Byla ochotná, laskavá, skromná žena s dlouhými kaštanovými vlasy, hnědýma očima a vždy s úsměvem na tváři. Kdykoli byla připravena potají se vykrást z hradu a jít pomáhat vesničanům, kteří ji měli rádi a ona je.

I přes nelehký vesnický život byli vesničané veselí, pilní a měli spoustu koníčků, jako třeba zpěv a tanec na veselkách a mnoho jiných. Ale i tak museli se zemanem často nesouhlasit a prosit o snížení daní. Největším a nejuznávanějším mluvčím lidu by neohrožený mladý lukostřelec Vítek – syn kováře.

Vítek byl urostlý muž, s kučeravými vlasy a modrýma očima. Měl rád přírodu, zvířata, ale ještě raději měl kovářské řemeslo. K jeho největším přednostem patřila lukostřelba, jízda na koni, šerm ale i odvaha, ochota a laskavost. To vše se naučil od

svého otce, který byl dříve ve službách Jeho Veličenstva, a jako vojenský kovář podstoupil vojenský výcvik. Dobrému chování naučila Vítka zase jeho matka, umřela, když mu bylo devět let. A tak se Vítek v životě řídil vším, čemu ho rodiče naučili. Koho však Vítek miloval, byla Pomstislavova dcera Anežka. Ta naštěstí po otci nezdělala špatné vlastnosti, ale po mamince dobrotu a krásu. S Vítkem podnikala všechna dobrodružství v lesích, projížděky na koních, lov zvěře, koupání se v jezeře, ale i objevování a prozkoumávání nových jeskyní, a hlavně navštěvování babičky kořenářky, která žila v chaloupce v lese. Babička jim vždy dala dobrou radu, a když byli menší, tak jim povídala pohádky a pověsti.

Teď když už byli oba plnoletí, babiččiny pohádky s takovou dychtivostí neposlouchali, spíše se smáli jako třeba dnes. „Dobré dopoledne, babičko,“ pozdravili, jakmile vstoupili do chaloupky, „a nazdar, chlupáči,“ dodali a podrbali babiččina černého kocoura. „Jak se dnes máte?“ zeptala se babička. „Hezky,“ odpověděli. „Tak jakou pohádkou nás dnes zase budeš přesvědčovat, že kouzla existují?“ nadhodil Vítek s humorem, i Anežku to rozesmálo. Babička jen s klidem řekla: „Děkuji, že jsi to Vítku připomněl, jednu takovou pověst v rukávu mám.“ „Tak prosím povídej, jsme celí natěšení,“ dodala ironicky Anežka.

„Kdysi dávno,“ začala babička, „žil ve vesnici jeden bohatý lakomec, který chtěl stále více peněz, a když byl jednou u vytržení, řekl: „Dal bych i duši čertovi, jen abych měl největší poklad na světě!“ „Stačí jen říct,“ ozvalo se za ním. Lakomec se lekl a otočil. Přistoupil k němu myslivec s kudrnatými vlasy, malým růžky, ocasem, kopytem a doslova ďábelským úsměvem. Ve své ruce s hubenými prsty a špičatými nehty svíral svitek. „Tady to podepište a budete mít poklad, o kterém se vám ani nezdálo, stačí jen vaše krev a bude to,“ řekl čert a podal pergamen lakomci, který svou zaslepeností nepřemýšlel a smlouvu podepsal. Čert si vzal listinu, ďábelsky se zasmál, luskl a vypařil se. Chudák lakomec, když se vzbudil, našel v kuchyni mnoho zlaťáků, ale nevěděl, že ve smlouvě stálo, že do 30 dnů propadne jeho duše peklu. Od tohoto setkání lakomec celou dobu přepočítával zlaťáky až do osudného 30. dne, kdy si ho peklo odneslo. Od té doby jeho chalupa chátrá a poklad je prý schovaný v Havraní skále. Tu otevřete, když ji svou krví potřete. Jakmile se však za vámi skála uzavře, skončíte v pekle a probudíte pekelné síly, ne čerty, ale padlé anděly. Malé anděly s rudými křídly a bederními rouškami, s luky a šípy, když vás trefí, tak se

proměníte ve strom.“ „To je strašné!“ vzdechla Anežka „Snad té pohádce nevěříš,“ řekl Vítek, ale v hloubi duše se bál také. „To není vše,“ odvětila babička a pokračovala, „toto kouzlo se však dá zlomit a padlí andělé se dají odvolat.“ „Jak?!“ zvolali oba současně. „Musíte dojít k Havraní skále, obětovat svou krev, poklad posypat sutí ze skály, silným hlasem říct zaklínadlo: „Petra, semper claude!“ „A to pomůže?“ „No, skála se navždy uzavře, padlí andělé zmizí a ze skály vytryskne pramen, když jím polijete stromy, osvobodíte vesničany a všechny proměněné.“ „A co ten, co chtěl poklad, jde ho zachránit?“ „Ne. Toho navždy pohltilo peklo. To je vše.“ Babička dovyprávěla a Anežka s Vítkem se vraceli domů se smíšenými pocity.

Doma u večeře se otec Anežky zeptal: „Tak, co ti zase babička napovídala?“ „Ale, říkala nám o tom, že v Havraní skále je nejcennější poklad na Zemi a otevřeš ho, když se svou krví dotkneš skály...“ „Co!? poklad?“ vykřikl Pomstislav. „Ano, ale potom se stane, že...“ „To mi stačí, zítra tam pojedu a teď se na ten poklad pořádně vyspím.“ „Ale tati! ...“ „Už dost řečí...Dobrou noc!“ Práskl dveřmi a odešel. A Anežka už nedokázala nic dělat a šla spát.

Ráno se stalo to, co se bylo předpovězeno, Pomstislav se vydal sám na koni do lesa k Havraní skále.

Anežka se probudila do normálního rána, ale pak si vzpomněla, co si otec včera večer usmyslel. Vyběhla z postele, převlékla se a rychle odjela na koni rovnou za Vítkem. „Vítku! Vítku, včera jsem se náhodou zmínila o tom pokladu a otec tam jel, k Havraní skále!“ „Cože?! Rychle za ním!“ Když oba přijeli, už bylo pozdě, skála se zrovna za nic netušícím Pomstislavem uzavřela a navždy ho spolkla. „To nééé! Tati!“ vzlykla Anežka. Ale najednou se ozvala ohlušující rána, jak kdyby hřmělo ze všech stran. „Rychle do vesnice!“ zvolal Vítek. Bylo však už pozdě. Když se vrátili, padlí andělé řádili, po celém nebi rejčili a svými ďábelskými šípy proměňovali ubohé vesničany jednoho za druhým. Najednou Anežka zakřičela: „Vítku, pomoc!“ Anežka dostala šípem do lýtka a začala se pomalu měnit v jabloň, prvně její nohy zapustily kořeny, trup byl rázem kmenem a ruce se stávaly větvemi s listím. Naposledy stihla pohlédnout na Vítka, v zoufalém pohledu strnula a proměnila se zcela v jabloň. Vítek byl jediná naděje vesnice, nasedl na koně, dojel k Havraní skále, píchl se do prstu trním, co bylo v nejbližší houštině, dotkl se skály a mocným hlasem zvolal: „Petra, semper claude!“ Vzduchem zazněl vřískot andělů a další ohlušující rána. Pak se

rozhostilo ticho. Vítek na nic nečekal a uháněl do vesnice. Po cestě už slyšel zpěv ptáků a doufal, že se zlomit kouzlo podařilo. A ano! Ve vesnici byli shromážděni všichni vesničané již v lidské podobě v čele s paní Renatou a Anežkou a provolali Vítkovi slávu.

Po tomto strašném dobrodružství se konala jedna z největších sláv, kterou ve vesnici v poslední době zažili. A taky byla svatba! Vítek a Anežka se vzali, Vítek se ujal správy panství a Horky se měly zase dobře a král Miroslav více o jedno spokojenější panství.